

Mama's huilen onder de douche

Het moet weer even. De hele dag heb ik het in kunnen houden, maar nu komt het er met bakken uit. Met de hete straal over mijn rug en in de wetenschap dat Arjuna eindelijk slaapt, laat ik me gaan en geef ik me weer over aan het ritueel dat na al die tijd in mijn leven is geïntegreerd zoals eten, drinken en slapen. Het lijkt wel of de hete waterstraal me toestemming geeft om het gewoon lekker te laten gebeuren; huilen. Eerst snikkend, dan schokschouderend en niet lang daarna met gierende uithalen. Het geluid galmt door mijn kleine badkamer en zoals altijd hoop ik stiekem dat de burens me niet kunnen horen. Ik hoor Joe zeggen: "Lekker belangrijk, Cris. Toe maar schatje!" En ondanks het verdriet en de intense hartenpijn die ik heb, moet ik door mijn tranen heen toch glimlachen. Tja, lekker belangrijk... Wetende wat ik nu weet en terugkijkend op mijn leven, denk ik dat ik als geen ander weet wat echt belangrijk is. Mijn verdriet heeft me gelouterd, wijs gemaakt en me veel afgenomen maar misschien nog wel meer gebracht. Niet in de laatste plaats mijn prachtige zoon Arjuna, mijn mannetje, mijn alles, mijn kleine Joe.

Het hele ritueel duurt een kwartier; dan zijn mijn tranen op en kan ik weer normaal adem halen. Een diepe zucht en klaar ermee. Ik pak een handdoek en zoals altijd bedenk ik dat dit een handdoek is waar Joe zijn lichaam ook mee heeft afgedroogd. Ooit, een eeuw geleden, toen hij nog bij me was en me dagelijks de gelukkigste vrouw op aarde maakte. Elk tegeltje in mijn badkamer is door hem met de grootste precisie gezet, eigenlijk heeft hij mijn hele huis tot een paleisje gemaakt. In dat paleis woon ik nu nog steeds met mijn kleine prins. Het gevoel dat Joe me dagelijks gaf, dat ik een koningin was, is er echter niet meer. Het is weg en het komt nooit meer terug. De koning is dood, de koningin is achtergebleven en de kleine prins heeft geen idee meer wie de koning was. Op blote voeten loop ik de trap op. Arjuna ligt, met zijn knuffel stevig in de houdgreep, in het bed dat Joe zelf heeft gemaakt. Hij ligt aan Joe's kant, zijn oogjes nog wat roodomrand van het huilen en zijn mond een klein beetje open. Hij was zo bekaf en dit in combinatie met de naweeën van een griepje maakte dat er deze avond geen land met hem te bezeilen was. Alhoewel ik een engelengeduld met hem heb, een eigenschap die ik overigens pas ontwikkeld heb toen ik moeder werd, kregen we toch een beetje ruzie tijdens het eten en werd ik boos op het ventje. Mijn structurele vermoedheid speelt me af en toe parten en soms heb ik het gewoon ook even met hem gehad. Maar goed, ik werd dus een beetje boos op hem en als er iets is wat het ventje niet trekt, is dat als zijn mama boos doet. Zijn huilbui was zoals altijd al gauw over en toen ik hem eenmaal zijn pyjamaatje had aangedaan en hij nog wat met zijn tablet op de bank lag te spelen, was hij de hele woordenwisseling al lang weer vergeten en ging hij helemaal op in het spelletje. Na het tanden poetsen ging hij zonder treuzelen de trap op naar boven om lekker te gaan slapen. "Houwen doen, mama!" Een dikke knuffel en een natte peuterkus en Arjuna was weer klaar voor de volgende dag. Maar de sporen van ons ruzietje stonden nog op zijn gezicht. De rode vlekjes onder zijn ogen zijn een stille getuige van iets wat hij al lang weer vergeten is maar waar ik me als moeder dan toch weer schuldig over voel.

Ik kijk naar hem en een immense golf van liefde kruipt vanuit mijn tenen door mijn hele lijf naar boven. Ik ben zo blij met mijn kleine man! Zachtjes kruip ik naast hem en snuif ik zijn heerlijke geur op. Ik kus hem, fluister dat ik van hem hou (houwen doen!) en knip het licht uit. Ik heb weer een dag overleefd. Een dag zonder Joe, maar het is me gewoon weer gelukt.

Ik ben geen mens dat in verdriet blijft hangen. Ik weet het, na het lezen van het voorgaande heb ik misschien de schijn tegen, maar ik ben van nature een rasoptimist.